

Gion Kobu Kaburenjo Annex Theater

Dit theater biedt de mogelijkheid om op één podium te genieten van zeven traditionele podiumkunsten. Het programma duurt ongeveer een uur en omvat chado (theeceremonie), koto-

muziek, ikebana-bloemschikken, bugaku-dans, kyogen-komedie en Kyomai-dans. Afhankelijk van het seizoen wordt een scène uit het bunraku-poppentheater of een noh-toneelstuk opgevoerd. De productie is bij uitstek geschikt voor reizigers die geïnteresseerd zijn in de aloude podiumkunsten van Japan. Het theater bevindt zich in het populaire Gion-gebied, de locatie van twee van de vijf traditionele kagai-uitgaanswijken van Kyoto. Het

Kyomai-dansgedeelte van het programma is bijzonder representatief voor Gion en wordt uitgevoerd door maiko, leerlingen die studeren om geiko te worden (zoals geisha's in Kyoto worden genoemd). Naast de show kunnen bezoekers meer te weten komen over maiko via displays in de galerij in het gebouw.

Gereserveerde zitplaatstickets kunnen vooraf via deze website worden gekocht of aan het loket op de dag van de voorstelling, afhankelijk van beschikbaarheid. Creditcards en elektronische betaalmiddelen worden geaccepteerd. Van de 165 stoelen in het theater zijn er 30 premium stoelen, die een comfortabelere kijkervaring bieden en worden geleverd met een digitale tablet die tijdens de voorstelling gedetailleerde informatie en vertalingen biedt.

Kyomai-dans

Enkele van de meest herkenbare bewaarders van Kyoto-tradities zijn geiko, zoals geisha's in de oude hoofdstad worden genoemd, en maiko, leerlingen die studeren om geiko te worden. Kyomai, de elegante stijl van Japanse dans ontwikkeld in de theehuissalons van Kyoto, is slechts een van de vele kunsten die ze beoefenen.

Kyomai werd geïnspireerd door de weloverwogen, symbolische bewegingen van noh-theater en de delicate, verfijnde dansen waar het hof van de keizer de voorkeur aan gaf. Deze dansvorm is in de zeventiende en achttiende eeuw gemaakt om te worden uitgevoerd in zashiki, relatief kleine tatami-mat-salons in theehuizen en andere locaties waar gasten konden eten, drinken en genieten van de liedjes en dansen die ter amusement werden aangeboden.

In ons theater worden Kyomai-dansen over het algemeen uitgevoerd door maiko uit Gion Kōbu, een van de vijf traditionele uitgaanswijken waar geiko en maiko in Kyoto werken. Eén dans wordt gekozen voor het seizoen en de andere is de populaire klassieker genaamd Gion Kōta (A Song for Gion).

Chado (theeceremonie)

Chado ("de manier van thee"), ook wel bekend als sado of chanoyu, is een Japanse traditie die draait om het bereiden en serveren van matcha, groene thee in poedervorm.

De procedure voor het maken en serveren van thee volgt een geformaliseerde stroom die is ontworpen om een plezierige ervaring te creëren voor zowel gast als gastheer.

De cultuur van theedrinken ontwikkelde zich in de loop van de eeuwen na de eerste aankomst van thee uit China. Poederthee werd in de twaalfde eeuw in Japan geïntroduceerd en werd voornamelijk gebruikt voor gezondheidsvoordelen, maar het drinken van matcha voor het plezier werd een tijdverdrijf van de elite. Chado als discipline kreeg vorm in de vijftiende en zestiende eeuw.

Sen Rikyu (1522-1591) wordt beschouwd als de theemeester die de "manier van thee" zoals we die vandaag kennen, heeft ontwikkeld, waarin de esthetiek van wabi (gecultiveerde eenvoud) en de principes van harmonie, respect, zuiverheid en rust zijn verwerkt. Sindsdien is chado vertakt in verschillende scholen met duizenden beoefenaars over de hele wereld.

Tijdens de voorstelling wordt matcha bereid door een theemeester uit de Urasenke-traditie.

Ikebana

Ikebana is de Japanse kunst van het bloemschikken. Met de nadruk op seizoensinvloeden, asymmetrie en negatieve ruimte creëren ikebana-beoefenaars artistieke uitbeeldingen van de essentie van een bloem of creëren ze uitgestrekte landschappen in een enkel vat.

Omdat ikebana zich richt op het uitdrukken van de seizoenen, zijn de gebruikte materialen in de arrangementen niet beperkt tot perfecte bloemen in volle bloei. Werken van ikebana leggen vakkundig een specifiek moment in de natuur vast door alles te gebruiken, van nieuwe knoppen tot verwelkende bladeren. Arrangementen worden weergegeven op verschillende locaties, zoals theesalons, privéwoningen, hotels, winkels en kantoorgebouwen.

De ikebana-beoefenaars in de Gion Corner: Traditional Arts Performance gebruiken seizoensbloemen om een arrangement op het podium te maken terwijl de muzikanten de koto spelen. Ze beoordelen vakkundig de kwaliteiten van de beschikbare materialen en passen de esthetische principes van ikebana toe om van de individuele planten en bloemen een elegant kunstwerk te maken.

KOTO-MUZIEK

Het nationale muziekinstrument van Japan is de koto, een soort lange houten citer met 13 snaren die worden geplukt met vingerplectrums. De geschiedenis van de koto gaat 1300 jaar terug en blijft populair in zowel solo- als ensemble-optredens.

Tot de zeventiende eeuw weerspiegelde de koto vooral de smaak van de adel en werd hij vaak gebruikt in gagaku-hofmuziek. In de Edo-periode (1603–1867) werd het populairder bij gewone mensen, deels dankzij een groep blinde muzikanten die nieuwe benaderingen van het koto-spel creëerden. Een van hen was Yatsushashi Kengyo (1614–1685), die een nieuw stemsysteem ontwikkelde en het muzikale repertoire enorm uitbreidde, waardoor de koto veel toegankelijker werd. Op dit moment

omvatten koto-uitvoeringen alles van de traditionele gagaku tot gezamenlijke concerten met westerse instrumenten. The Gion Corner: Traditional Arts Performance biedt een selectie van representatieve koto-stukken, waaronder een gecomponeerd door Yatsushashi.

Bugaku

Bugaku-hofdans wordt gekenmerkt door gestileerde bewegingen, sierlijke kostuums en kenmerkende muziek. Het werd ooit bijna uitsluitend uitgevoerd aan het hof van de keizer. Met een geschiedenis van meer dan 1200 jaar is bugaku een van de oudste uitvoerende kunsten van Japan.

Bugaku ontwikkelde zich in een tijd waarin elementen van de hofcultuur werden overgenomen van het vasteland van Azië en vermengd met bestaande tradities. Dit leidde geleidelijk tot een nieuwe, duidelijk Japanse kunstvorm die al eeuwenlang wordt doorgegeven, uitgevoerd op evenementen aan het hof van de keizer, heiligdommen en tempels.

In het kleine theater Gion Kōbu Kaburenjō kunnen bezoekers genieten van een verkorte uitvoering van Ranryō'ō (prins Lanling), mogelijk de beroemdste bugaku-dans. Het is gebaseerd op het verhaal van een knappe prins die een angstaanjagend masker opzette om zijn troepen te inspireren en vijanden te intimideren, en zijn leger naar de overwinning leidde.

Kyogen

Kyogen-toneelstukken zijn korte komedies die traditioneel worden opgevoerd tussen langere, meer plechtige noh-toneelstukken. Ze bevatten meestal standaardpersonages die gewone mensen in kluchtige situaties vertegenwoordigen en gebruiken fysieke humor, woordspelingen en absurditeit om het publiek te vermaken.

De herkenbare karakters en omgangstaal in kyogen-toneelstukken maakten ze al lang geleden populair bij gewone mensen. Kyogen is in de veertiende en vijftiende eeuw ontwikkeld naast het meer formele noh-theater, maar richt zich op komische situaties zoals relaties tussen meesters en bedienden of mislukte pogingen tot bedrog.

In het Gion Kobu Kaburenjo Small Theatre voeren kyogen-acteurs het populaire toneelstuk Bo shibari (gebonden aan een staf) op. Het vertelt het verhaal van twee bedienden die dronken worden en kattenkwaad uithalen terwijl hun heer niet thuis is, ook al heeft hij stappen ondernomen om hun wangedrag te voorkomen.

Bunraku-poppentheater

Bunraku is een vorm van samenwerkingstheater waarin poppenspel en verhalende verhalen worden begeleid door shamisen-muziek.

Elke grote, touwloze pop wordt gemanipuleerd door een team van drie poppenspelers om genuanceerde gebaren en realistische uitingen van emotie te produceren.

Bunraku ontwikkelde zich uit drie podiumkunsten die in de loop van de tijd vermengden: poppenspel gebruikt door reizende entertainers, joruri gezongen verhalen en shamisen-muziek. Het werd populair in de Edo-periode (1603-1867), met dramatische verhalen over krijgers en tragische romantiek die gewone mensen aansprak.

In 2003 werd bunraku toegevoegd aan UNESCO's representatieve lijst van immaterieel cultureel erfgoed van de mensheid als "Ningyo Joruri Bunraku Puppet Theatre.

" Gion Corner: Traditional Arts Performance bevat een beroemde scène uit het toneelstuk Date Musume Koi no Higanoko, waarin de heldin een gedurfd plan uitvoert om haar minnaar te redden, ook al betekent dat dat ze haar eigen leven moet opofferen.

Noh

Noh is een vorm van drama met dans en zang, waaronder utai, een chanting-methode tussen vertelling en zang, die het verhaal doorgeeft, en hayashi-muziek. Noh wordt vaak vergeleken met westerse opera of musicals. Een belangrijk kenmerk van noh-uitvoeringen is het gebruik van maskers. De hoofdrolspeler (shit) verschijnt op het podium nadat hij een masker heeft opgezet dat aangeeft welk personage hij uitbeeldt.

De kunst van noh zoals die tegenwoordig bekend is, werd ongeveer 650 jaar geleden gevormd in de Muromachi-periode (1336-1573) door vader en zoon Kan'ami (1333-1384) en Zeami (1363-1443). Zeami's talent floreerde onder de bescherming van de shogun Ashikaga Yoshimitsu (1358-1408), en hij was in staat om noh te verheffen tot de hoogste rangen van podiumkunsten. Vanaf dat moment werd noh de representatieve theatervorm van Japan en wordt het nog steeds beoefend als een klassieke uitvoerende kunst. In de Edo-periode (1603-1867) werd het een kunstvorm die de samurai moesten leren. In de moderne tijd heeft noh wereldwijd veel bijval gekregen en werd het opgenomen in het immaterieel cultureel erfgoed van UNESCO in 2001, in de eerste proclamatie van meesterwerken van het orale en immateriële erfgoed van de mensheid. Het noh-podium is vrij eenvoudig, maar de kostuums die door de acteurs worden gedragen, zijn zeer uitgebreid en mooi. Ze zijn allemaal gemaakt van nishijin-ori-stoffen, een van de traditionele industrieën van Kyoto.